

בחקתי

גליון מס' 408

כ' אייר תשפ"ב

מי נקרא קדוש?

הרב אפרים שרבני שליט"א

העניין טעון גביה • נא לא לקרוא בשעת התפילה

הזה, הוא דווקא בדרך בה הבחינה האשה ששמעון לקה בהתקף לב. סיפרה האשה, שבכל פעם ששמעון היה מגיע למטבח והיה שומע אותה שרה, הוא היה אומר לה "סליחה, אבל לנו אסור לשמוע". לבד מכך מעולם הוא לא היה נמצא איתה כשהם לבד בחדר, וכשכך היה מיד היה יוצא.

"באותו היום" סיפרה האשה, "שרתי להנאתי, ולפתע אני רואה את שמעון נמצא בחדר ויושב על כסא עם הגב אלי. זה היה מוזר בעיני. האיש הזה כל כך זהיר, כל כך שומר, יהודי עם כל כך הרבה כבוד, אמרתי לעצמי, מה קרה לו שהוא יושב איתי באותו החדר ומקשיב לשירים שלי? מיד קראתי לו שמעון, אך הוא לא ענה. צעקתי שמעון ועדיין הוא לא ענה. כשנגשתי אליו ראיתי שאין בו רוח חיים, ומיד הזמנתי צוות הצלה". מה השאיר אותו לחיות? הנקיות שלו, הטהרה שלו. אם הוא לא היה כזה, לא צריך לחשוב הרבה מה היה קורה, היא הייתה מניחה אותו כך ללא דופק. הטהרה שלו החזירה אותו נושם לבית ולילדים. "קראת יי תוספי גמים".

תמיד היה אומר הגאון ר' שלמה זלמן אוירבך: "כל החומרות וההידורים שאדם יעשה, בחיים לא ישוו להידור אחד בקדושה"- צעד קטן שלך בעניינים האלו, חשוב יותר מכל מהלך שתעשה בחיים.

ישנו מעשה שהתרחש במוצאי ראש השנה בארה"ב. שני אנשי הצלה נסעו במהירות בכדי להציל חולה, ובדרך התהפך רכבם והם נהרגו במקום ה' ירחם. סיפר הרב אלימלך בידרמן שליט"א, שהתקשר אליו אברך ואמר לו בצער גדול שהמצפון שלו רודף אותו ולא נותן לו לישון בלילה. וכך הוא סיפר: "לפני שבע עשרה שנה, אחד ההרוגים באמבולנס למד איתי בישיבה, הוא חלה במחלה הנוראה והיה ממש בין מוות לחיים. כל בחורי הישיבה התבקשו לקבל קבלה או חיזוק לרפואתו של החנור. גם אני רציתי לקבל קבלה לרפואתו, והחלטתי שכשאגיע למקומות שאני עול להיטל במראות אסורות אוריד את המשקפיים. אכן קיבלתי, ואף עמדת בזה.

כל מקום שהגעתי, מרכז העיר, חתונות, אירועים, הייתי מוריד את המשקפיים. האמת שהרגשתי אחרת. כל כך שמור, כל כך שלם, כל כך קרוב, זה היה בהתחלה לא קל, אך כל כך משתלם, גם החיים שלי השתנו לטובה בכל המישורים. ואכן התבשרנו שאותו החבר הבריא ואף יצא מכלל סכנה. הוא התחתן, נולדו לו ילדים. כמובן שגם לאחר שמיעת הבשורה לא הפסקתי והמשכתי לשמור על קבלה זו במשך שבע עשרה שנה.

לצערי, עד ערב ראש השנה האחרון. בערב ראש השנה האחרון החלטתי להפסיק עם הקבלה. לא יודע למה ואיך, אך לבי אמר לי שב"ה הוא כבר בריא ויצא מכלל סכנה, ובעצם הוא כבר לא צריך אותי. והחלטתי שאין לי כבר את הכוחות שהיו לי אז, ואני לא מוריד יותר את המשקפיים.

הרכבתי את המשקפיים בלכתי ברחוב, לא אשקר שההרגשה הייתה לי קצת מוזרה, אחרי שבע עשרה שנה שאני כל כך שמור ובטוח, ופתאום ברגע הכל נפרץ לפניי. היה לי מצפון, אך המשכתי למרות כל זאת.

המשך שיחת הרב בעמ' 3 <<

"ראו את יי קדשו כי אין מחסור ליראיו" – דוד המלך כותב, שאדם שהוא שמור בענייני קדושה לעולם הוא לא יחסר כלום. לעולם לא תחסר לו פרנסה, כל מה שאשתו תבקש יהיה לו לתת לה, וזאת משום שהצינור של השפע שלו נקי.

אין מישהו יותר מבורך בעולם מי ששם לב לעצמו. הגאון חיד"א כותב, שאפילו אינו עושה שום מצוה אלא יושב בביתו ללא מעש, נקרא צדיק מראשו ועד רגליו, רק על עצם ההחלטה להיות שמור.

מסופר על הקדוש רבינו חיים בן עטר, בעל אור החיים זיע"א, שהיה עובר עם שיירה במדבר ברצותו לעלות לארץ ישראל, ובהגיע השבת ביקש מהישמעאלי המנהיג את השיירה לעצור, אך הישמעאלי לא אבה לשמוע לו הן מפני שודדים והן מפני אריות וחיות רעות, על אף שסוכם על כך כבר מתחילה. השיירה המשיכה בדרכה. רבינו חיים בן עטר לקח מקל ועשה עיגול בקרקע והוציא בשפתו זה עירוב שבת, והוא והשמש שלו ישבו בתוך אותו עיגול מסומן. ר' חיים הדליק את נרות השבת וקיבל את השבת בשמחה גדולה.

חושך גדול נפל על המדבר ולפתע נשמעו קולות של שאגה, היה זה אריה הרץ לכיוונם. השמש לא ידע את נפשו מרוב פחד, אך ר' חיים עמד בשלוות נפש, וסימן לאריה לרבוץ. האריה רבץ לפניו כעבד לפני רבו והתיישב מחוץ למעגל. אמר לו הרב לשמש אל תפחד, הוא כאן בשביל לשמור עלינו, וכך ישב האריה עד ההבדלה של מוצ"ש. "איך הרב זכה לזה?" אמר השמש עוד הוא המום ונרגש מהמעמד. אמר לו אור החיים "כל חיי נשמרתי ולא קלקלתי אפילו במחשבה". כמה שזה חזק.

מי ששמור בקדושה אומר הזוהר הקדוש "הקב"ה נטיר ליה בכל אתר"- הקב"ה משגיח עליו בכל מקום. "ומכיסה עליה משונאו"- ושומר עליו מהמציקים. אף אחד לא יוכל להציק לו. אפילו אם אשתו נגזד, ה' יהפוך לה את הלב.

אם אתה תהיה שמור, אם יהיו לך כללים, אף אחד לא יוכל לשים לך רגל, לא בעבודה, לא בבית הכנסת, וגם לא השכנים. אף אחד.

ולא די בזה, אלא אומר הזוהר, שישלים לו ה' יתברך ימיו ושנותיו "את מספר ימיך אמלא"- אותו האיש לא יעזוב את העולם כשהוא צעיר. רק אחד יכול להבטיח לעצמו דבר כזה, מי ששומר על עצמו במה שצריך לשמור את עצמו.

ישנו משגיח כשרות חי בבני ברק, שמו שמעון, שרגיל הוא לנסוע כמה פעמים בשנה לפולין בכדי להשגיח על מפעל מסוים. באחד הימים הבחינה האשה האחראית על המטבח, ששמעון המשגיח לא חש בטוב, היא קראה לו אך הוא לא ענה, וכשראתה כך מיד הזעיקה צוות הצלה. כשהגיעו צוות הצלה הפולני, הם ניסו לבצע החיאה, אך לאחר דקות מספר כשראו שהדופק אינו חוזר, התייאשו מלהחיותו וקבעו את מותו.

האשה התחננה בפניהם שלא יתייאשו וינסו שוב להחיותו. היא אמרה להם שיש לו אשה ובנים בארץ שאינם יודעים כלום על האסון הזה. דברי האשה נכנסו בלבם והם חזרו בשנית להחיותו, ואכן ברחמי שמים חזר לו הדופק. הוא מיד הועבר לבית החולים, ולאחר כמה ימים הועבר לבית החולים תל השומר להמשך טיפול. ב"ה הוא שב לעצמו לחיים טובים ולשלום. הפלא הגדול בכל נס ההצלה

בית הכנסת "המייש"ר"
רח' אורט ישראל 4, בת ים

ביום שני
כ"ב אייר (23/05 למניינם)
בשעה 20:30

הרב אפרים שרבני שליט"א

לחזמת שיעורים ברחבי הארץ אור קלימי: 054-6284225

הרב אפרים שרבני שליט"א

לחיות לבת ים

707

זמני השבת ירושלים

הדלקת נרות לנדהים 40 דק'	18:57	19:17
ציאת השבת (ר"ת)	21:04	20:09

הבית בהיבנותו

הנהגות אפי' התורה לגבר ואלה

האדם מרגיש טוב לספר למי שהוא מרגיש שבאמת חפץ לשמוע! אך אם ההפך, האשה באה ומספרת על מה שקרה לה היום עם הילדים או הבעל בא ומספר על מה שחווה בעבודה, הצד השני מקשיב, אך פרצופו מעיד עליו כאומר: 'מתי מסתיים הסיפור המשעמם הזה...!' 'את מי מעניין מה עשתה לה השכנה...!', או אפילו רק שותק ומקשיב אך ומהנהן בראשו באדישות, פעמים רבות זה יתן את התחושה: 'זה לא באמת מעניין אותי'. וגם אם היא תמשיך לדבר ולספר, זה וודאי לא אותו דבר.

כמו כן התעניינות יכולה לבוא לידי ביטוי לאחר מעשה. השנים דיברו, והנה עברו יומיים שלושה, ואז בן הזוג מעלה את הדברים ביוזמתו: 'מה עם שסיפרת לי?', 'חשבת על זה היום... אני חושב שאת צריכה...!' 'מה עם מה שדיברנו? ... יש שינוי... אתה עדין מרגיש ככה?', 'נו... איך מתקדם עם ה...?'

איך תתעניין במה שלא מעניין?

וזה אינו משימה קלה, כי בני האדם שונים זה מזה, ועל אחת כמה וכמה שמדובר בשני מינים שונים, נפש של גבר למול נפשה של אישה, שטבעם שונה בתכלית! והרבה פעמים מה שמעניין אותה, לא מעניין אותו, מה שנוגע לה ברגש, הוא רחוק מאד מלגעת לבעלה. ולכן חשוב שנוכח את דבריו של ר' ישראל מסלנט: 'שכאשר מטביע לילד באמבטיה את ספינת הצעצוע שלו, הוא כמו מי שמטביע לאדם מבוגר ספינת אמיתית' - המבוגר יכול לעמוד ולתמונה: 'ילד, למה אתה בוכה? זה בסך הכל צעצוע', אבל כל בר דעת מבין, 'שהעולם של הילד שונה משל מבוגר, זה כואב לו! (כל הורה יכול לראות כמה מאמצים מוכן להשקיע הילד בשביל לקבל בסוף 'ההשקעה' ממתק גומי) עלינו ללמוד מעט לחיות את השני, כשהילד שלנו בוכה כואב לנו גם אם בעבורנו אלו דברים חסרי משמעות. שהילד שלנו משתעשע במגלשה בגן המשחקים אנחנו שמחים, כי הוא שמח! ומשכך גם לדבר עמו על תחומי ההתעניינות שלו, לפי הנפש שלו ולא לפי מה שאנחנו.

כשהשורש רקוב הכל רקוב, ברוך שהבדילנו מן הגויים!

ועוד דעו, עבודה מאולצת היא טובה ואפילו מצוינת, אך רק כשהמטרה היא 'מתוך שלא לשמה בא לשמה', דהיינו שרוצים להגיע באמת להתעניינות בשני ולא לעשות הצגות. ראיתי מעשה, על אחד הגויים, שמו היה 'דייל קארנגי', הוא היה עני מרוד, ויום אחד קיבל החלטה! די לעוני! פרסם מודעה באחד העיתונים: 'הגדילו את הכנסתכם בואו ללמוד את תורת הנאום ורכישת ידידים', בלי להאריך בהשתלשלות הדברים, אותו גוי עלה מעלה מעלה, והחל להעביר סדנאות וקורסים בשווי עשרות אלפי דולרים, ואף הוציא ספר בנושא שתוך זמן קצר נעשה לרב מכר עולמי! ורבים הצליחו בחייהם בתחומים רבים אודות לו.

ומביא שם כמה טכניקות כדי לקנות את לב השני, ובין היתר כתב: א. גלה התעניינות בשני בתחום תעסוקתו ובהישגיו. ב. היה מאזין ועודד את חברך לדבר על עצמו ג. גלה עניין בתחומי התעניינותו של השני, ועוד ועוד... זה סיפורו בקצרה של אותו גוי. אכן מיליוני שומעי לקחו, על אף שהשיגו הצלחה, האושר היה רחוק מאד מהם, דיכאוונות וריקנות היו מנת חלקם. ואף הוא, בעל השיטה, סופו היה מר, הוא פשוט התאבד! ואנו שואלים היכן הייתה הטעות?! אכן, דברים חכמים (וכבר הבאנו אותם ממקורות טהורים ואין אנו צריכים להם), אבל השורש... השורש היה רקוב! שיטתו הייתה כל כך חיצונית, היא הייתה בנויה על אנוכיות גמורה, שיטתו הייתה מיוסדת על מגמה אחת והיא: 'איך אני מביא את האנשים לעשות את רצוני', המטרה הייתה לא לצאת מעצמי אלא אדרבה בדיוק הפוך, איך להגדיל את עצמי על ידי אחרים והכל סובב סביב ציר מרכזי שקוראים לו אינטרס אישי! והיהדות דרכה בדיוק ההפך, התרגול בהתעניינות בשני, יש בו מטרה, שהאדם יתרגל להתעסק בשני, שיתרגל לצאת מעצמו, שיפריע לו קצת למה לא אכפת לי ממנה! שיציק לו, למה רק מעצמי אכפת לי!! וכך לאט לאט להתקדם ולבנות משהו אמיתי. אך אם לא מעניין אותו להתעניין, כנראה שהקשר האמיתי עדיין ממנו והלאה וזו כבר בעיה אחרת! ה' יזכנו, המשך בשבוע הבא. **שבת שלום ומבורך שמעון שורתי!**

מהתעניינות לאכפתיות לאהבה...

בפעם האחרונה ראינו את הכלל הראשון - 'הקשבה', ראינו את הכוח הגדול שלה, ואת התוספת העצומה שלה לקשר. עכשיו אנו מתקדמים שלב נוסף. נעבור לכלל השני של שיחה אמיתית קוראים לו 'התעניינות'.

אני או אתה?

קודם כל עלינו ללמוד כלל יסודי ביחסי אנוש - **הגה"צ הרב אליהו זסלר** זצ"ל כותב: "אל תדבר כל כך הרבה על עצמך דבר עם חברך על חברך עצמו והוא יהיה מעוניין לשמוע..." (מכתב מאליהו חלק ד 244) - טבע האדם בנוי בצורה כזאת שאוהב מאד שמתעניינים בו ושומעים אותו! כי מה שאכפת לי, שחשוב לי, שיקר ובעל ערך עבורי, בו אני מתעניין! ומשכך כאשר אדם מתעניין בחייו של השני, שמעניין אותו מרגשותיו, מחשבותיו, דעותיו וכל מה שעובר עליו, הצד השני מרגיש אוהב, חשוב, ומוערך. ותחושה זו, היא אחד החיובים שיש לנו כלפי שותפנו לחיים.

וכן להפך, טבע בני האדם שיש להם סלידה מאנשים ששקועים בעצמם, שבכל מילה שלהם ובכל סיפור שלהם מספרים על מעלותיהם וכישורונותיהם ושאר מעשיהם, כל סיפור שלהם מתחיל במילה 'אני...!', 'גם לי זה קרה...!'. גם אם איכשהו מקשיבים ומתעניינים, לשמוע אלא כדי לקנות את הזכות להשמיע, ולהמשיך להתעסק בעצמם. וממילא אדם כזה פחות רוצים להיות בחברתו, זה לא חבר אמיתי!

הכלל - אדם מרגיש טוב לספר למי שבאמת חפץ לשמוע!

ועתה לעניינינו. עוד אחד מכלי 'חיבור הנפשות' (שזו מטרתנו כזכור למי שהיה אתנו בשבועות קודמים), וכדי לבנות את הקשר שאנחנו מדברים עליו כל כך הרבה, הוא להתעניין בעולמו של השני. פעמים רבות שומעים את המשפטים: 'תמיד השיחות שלנו רק סביבה וסביב מה שעובר עליה, מעולם היא לא התעניינה בי!', 'אני לא מעניינת אותו... גם כשהוא שואל, מרגישים שזה לא באמת חשוב לו...', 'היא יודעת שאני... מה קשה כל כך להתקשר לשאול מה קורה איתי...?' וכשזו ההרגשה שמלווה תמיד, יש כאן בעיה!

לכן עלינו ללמוד ולתרגל, לצאת מתוך עצמו ולהתחיל להתעניין בעולמו של השני, 'מה אתה חושב על...!', 'איך עבר עליך היום?', 'היית היום בבדיקה, נו מה נהיה?... מה אמר הרופא?', 'מה עשית בסוף עם ה...!', כמו כן, כשיושבים שנים בשיחה משותפת, והצד השני משתף במשהו שחווה, קושי מועקה, סיפור שהיה בעבודה או עם אחד מבני המשפחה. חייב להראות מעורבות מלאה בשיחה. להראות התעניינות וחשיבות וזה על ידי הכנסת שאלות מתעניינות באמצע: 'באמת ככה היה...?', 'ומה הרגשת שהיא אמרה לך ככה? זה בטח פגע בך...? זה לא נעים ש...!', 'ככה היא אמרה?! ומה ענית?', 'ואז מה קרה?', 'נו, ואיך זה נגמר בסוף?', 'פישש... איזה יופי... איך אני שמח בשבילך, ואת יותר מרוצה עכשיו?' 'מצוין... העיקר שהכל הסתדר בסוף...! כך עוד ועוד להתעניין בשני.

כשנעשה זאת נבחין שמשוהו קורה... כשהצד השני מרגיש שהוא מעניין אותנו הוא מרגיש בנוח, הוא נפתח, זה נותן לו חשק להמשיך ולספר, זה מקשר ומדביק אותו, הוא מרגיש טוב, גם אם אינו מבין למה. גם את האנשים הסגורים ביותר, הגישה הזאת יכולה לפתוח! **כי זה הכלל -**

בליווי
אורגן

שירת הבקשות // מקאמים // פיתוח קול

בבית הכנסת **משכן משה** רח' האנפה 2 גילה

בכל ראשון // בין השעות 17:30-18:30

כולם מוזמנים!

מקהלת בני אפרים

ויצאנו לדרך

מגלים אוצרות

אסון המבול

המבול גיאולוגיית העולם

וַיִּגְעוּ כָּל בְּשָׂר הָרֶמֶשׂ עַל הָאָרֶץ בְּעוֹף וּבַבְּהֵמָה וּבַחַיָּה וּבְכָל הַשָּׂרֵץ הַשָּׂרֵץ עַל הָאָרֶץ וְכָל הָאָדָם׃

פרופ' טרופ מסכם: "מתוך בדיקת אלפי ממצאי מאובנים מתקבלת תמונה ברורה של שואה עולמית אשר התרחשה בעת ובעונה אחת על פני כל שטח כדור הארץ, ואשר גרמה להפחתה חד פעמית בכמות הכללית של החי והצומח. שואה זו התרחשה לפני כ-5000 שנה – זמן המתאים למבול שבספר בראשית".

מבול עולמי, לא מקומי

מלבד הממצאים שראינו, נמצאו בעולם עדויות פיזיות לאסון אדיר שהתחולל בעבר, והמים שמשו בו גורם מרכזי.

לדוגמה, בשנת 2005 יצא צוות חוקרים מאוניברסיטת חיפה בראשות פרופ' יוסי מרט, יחד עם צוותות מאוניברסיטת קולומביה שבארה"ב ומהאוניברסיטה הטכנית באיסטנבול, למחקר בים השחור על גבי ספינת המחקר הישראלית "מדיתרניאן אקספלורר". בעקבות המחקר הופיעו בעיתונות העולם כותרות אשר הכריזו: "מדענים טוענים: המבול התנכ"י אכן התרחש!".

במחקר התברר כי הים השחור התחבר אל הים התיכון בפרק זמן קצר מאוד, בתוך כחצי שנה עד שנה בלבד, ולא באופן הדרגתי כפי שסברו עד כה. משמעות הדברים היא כי הים השחור היה בעבר אגם מים מתוקים בעל מפלס מים נמוך יותר מהים התיכון. אולם המפלס עלה בבת אחת עקב אירוע קטסטרופלי, והתמלא בכמויות מים אדירות אשר גרמו להצפתם במים של יישובים שלמים לאורך החופים, עד שהתחבר עם הים התיכון. להשערת החוקרים, האסון הגדול התרחש לפני אלפי שנים בלבד.

למותר לציין כי השערת החוקרים מתאימה למסופר בתורה אודות המבול, ואכן היו רבים שעשו את החיבור הבלתי נמנע.

כרגיל, גם במקרה זה היו כופרים שטענו כי מדובר באירוע שהתרחש רק בים השחור, ואולי במקומות אחרים בעולם, והוא שיצר סיפור על מבול כלל עולמי.

עד כה עסקנו במבול מהיבט מסורת העמים והממצאים הארכיאולוגיים. עדות מעניינת נוספת למבול עולה ממצאים נוספים בעולם. במקומות שונים בעולם התגלו למרבה הפלא ממצאים גיאולוגיים הסותרים את הדעות המדעיות המקובלות בתחום זה. למשל, בראשי הרים ובמדבריות צחיחים התגלו מאובנים של דגים וצדפים, סלעי ענק ושכבות אדמה שאינם שייכים לאזור, ממצאים אלה מעידים כי בעבר הוצפו מקומות אלה בשטפי מים אדירים, שנשאו אליהם יצורים וחומרים ממרחקים. מאובנים של יצורים ימיים שונים נמצאו אפילו בהרי ההימלאיה כולל האברסט, הרה הגבוה בעולם, שפסגתו נמצאת למעלה משמונת אלפים מטר מעל פני הים. דוגמה נוספת הוא הגרנד קניון בארצות הברית שבמרומי צוקיו האימתניים נמצאו מאובנים של שיני כרישים, אלמוגים, רכיכות, חבצלות ים, חסרי חוליות ימיים ודיונות מאובנות של מדבר שנכחד.

בנוסף, במיקומם של מאובנים וסלעים בשכבות האדמה נמצאו סתירות גדולות בתיארוך המקובל. למשל, ככל ששכבה גיאולוגית נמצאת עמוק יותר היא אמורה להיות קדומה יותר, אך הנה נמצאו במקומות רבים בעולם שכבות צעירות דווקא מעל העתיקות. פרופ' משה טרופ, שחקר את העניין, מפרט: "לא זו בלבד שמעולם לא נמצאו כל השכבות הגיאולוגיות יחד אחת על גבי השנייה, אלא שלעיתים קרובות נמצאו השכבות בסדר הפוך. הבלבול הגדול ביותר נובע ממצאותם של מאובנים מוקדמים ומאחרים יחד באותן השכבות, כאשר מוצאים מעידנים שונים לחלוטין".

ממצאים אלה ואחרים הביאו לייסודו של תחום מחקר בשם גיאולוגיית מבול, החוקר את השפעתו של שיטפון קדמון ענק על כדור הארץ, הוא המבול המתואר בספר בראשית:

"וַיְמַי הַמַּבּוּל הָיָה עַל הָאָרֶץ... נִבְקְעוּ כָּל מַעְיָנֹת תְּהוֹמֹת רָבָה וְאֶרְבַּת הַשָּׁמַיִם נִפְתְּחוּ.

וַיְהִי הַגֶּשֶׁם עַל הָאָרֶץ אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה... וְהַמַּיִם נָגְרוּ מֵאֵד מֵאֵד עַל הָאָרֶץ וַיִּכְסּוּ כָּל הַהָרִים הַגְּבוּהִים אֲשֶׁר תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם...

רוצה לבנות בית, הזמן אוזל".

הרהרתי לעצמי את המילים הכואבות שיצאו לו מלב שבור ואמרתי לו "הנה הגענו לרשבי", תן לו לרשבי" איזה דבר ממך שיהיה לו עם מה להתמקח בשמים. אתה מוכן לתת לו כל דבר?". הוא אמר "כן" בהתרגשות. אמרתי לו "המכשיר שלך לא חסום מספיק אתה מוכן לחסום אותו, ולהשאיר רק מה שצריך לענייני עבודה?".

הוא הרהר מעט. עוד הוא מהרהר אמרתי לו: "תחשוב, אתה יכול להישאר עם המכשיר, אך להישאר לבד או לוותר עליו ולהיות עם אשה ביחד?". הוא מיד אמר "אני מוכן. גמרנו. מחר אני הולך לחברה שינתקו מהמכשיר את כל הדברים הטמאים". אמרתי לו בהתרגשות "לך תגיד לרשבי" על מה אתה ויתרת לכבוד ה' יתברך ועוד בדור כזה". נכנסנו, התפללנו, האמת שהוא בכה כמו תינוק.

אני רוצה להגיד לכם, חצי שנה עברה מאז הסיפור הזה, ואני מוצא את עצמי יחד איתו תחת החופה. רק שתבינו, בשביל להגיע לחופה תוך חצי שנה במצב שכזה, צריך להכיר אשה שתתאים, כמובן בגיל כזה, אחרי שנים שהוא לא מצא, צריך לבדוק כל מה שצריך לבדוק, צריך ללכת להורים, צריך לסגור אולם, צריך וצריך וצריך, תוך חצי שנה הוא כבר היה אחרי הכל. אך זה לא נגמר.

לאחר שנה מהנישואים, הוא אמר לי, "אני לא מבין בחשבונות שמיים, אבל אני יכול להבטיח לך שהיה שווה לחכות כל רגע במשך השנים הארוכות האלו, בשביל האשה הזאת שקיבלתי". כמה מרגש ומחזק! ישתבח שמו בורא עולם.

שבת שלום עם ישראל! אפרים שרבני.

המשך שיחת הרב « כל זה היה בערב ראש השנה. למחרת, במוצאי ראש השנה, אני שומע שהחבר נהרג, לא עברו יותר מעשרים וארבע שעות שאני ללא הקבלה שקיבלתי למענו! הייתי המום. לא יכולתי לדבר במשך כמה דקות".

אמר האברך בדמעות לרב בידרמן: "תגיד לי, אני רוצה לדעת את האמת, הוא נהרג בגללי? אני רוצה לדעת אם אני עשיתי לו את זה?". אמר לו הרב "לענות לך על זה קשה לי, אבל דבר אחד אני כן יכול להגיד לך, שהוא נשם שבע עשרה שנה בזכותך. את זה כן מותר לי להגיד לך".

מי היה מאמין. שבע עשרה שנה הוא נושם כי חבר שלו שמר על עצמו, אך ברגע שהוא הפסיק, גם הוא הפסיק לנשום.

דעו לכם, כל מי שזהיר בזה, שיהיה האדם הכי פשוט שיש, הוא איש קדוש פשוטו כמשמעו. הזוהר הקדוש (שמות נז) כותב, שעל ההתאמצות הזו בקדושה, על ההתאמצות הזו ברחוב, בעבודה, בתוך המשרד, הוא יזכה לבנים שיבלטו במידות שלהם כמו העץ הכי יפה בגן עדן.

פעם ראיתי, שאפילו המשיח יריח ממנו ריח של גן עדן ו'הָרִיחוּ בְּיָרֵאתָ יי' ", כך מובא בספר יצירה. באותו היום שכולנו מחכים לו שהמשיח יכריז שהוא הגיע, המשיח יגיד לו אתה הייתי זהיר, הרבה פעמים היו לך ניסיונות לא קלים אך עמדת בהם, אתה תעמוד לידי, אם היית יודע איזה ריח של גן עדן נשפך ממך. זו האמת.

לפני תקופה, נסעתי למירון עם בחור חביב שהיה מעוכב שידוך במשך תקופה מאוד מאוד ארוכה. כשירדנו מהרכב הוא אמר לי "די אני רוצה להתחתן, אין לי כבר כוח, אני רוצה כבר שהפרק הזה יהיה מאחורי, כמו כולם". אמרתי לו "תתפלל חזק". אך זה לא סיפק אותו, הוא אמר "אני

הפלא והפלא

מפאת הבריאה

התזמורת של משפחת נוחרימסקי

לא נרדם (מהתזמורת), אך כלום, הוא ערני כמו צרצר. שאלתי את האח הבכור, שלום, שאיתו אני ביחסים קצת קרובים האם הוא מודע לבעיה, אך הוא, מעמיד פניו כאילו לא יודע על מה אני מדבר. פעם אחת, באו אורחים למשפחת 'בנישיסקי' הדרה קומה אחת מעל נוחרימסקי, והם סיפרו שביליל שבת הם לא נרדמו עד שאלו קמו לשחרית. בקיצור, תופעה. נחירות, זמירות, תקראו לזה איך שאתם רוצים. בשבילי מקור ההשראה הבלתי פוסק, חצוב לא מבארה של מרים, אל מבארם של נוחרימסקי מבלוק ד' קומה א'. כאן הוא המקום להודות להם על התרומה לקהילה, ושזכותם, חסכתיו קורס על סך 5,000 פאונד אצל המורה המהולל לפיתוח קול 'שימעונסקי'. יצאתי לברר על התופעה של הנחירות, ולא תאמינו מה גילתי וכמו בכל שבוע, נתחיל.

שבת שלום לכל הקוראים היקרים. רבים שואלים אותי, אברום, מניין לך חוש הקצב המוזיקלי להפליא. אז תמיד שהשאלה הזאת עולה כולי מתמוגג, אך לא מאושר. בכל שבת, אני משתדל להתפלל בבית הכנסת המאוחרת בבית גיל הזהב השכונתי 'דקה מגן עדן'. מניין אברכים רציני, הקיים באולם באודיטוריום של בית גיל הזהב, מניין תפילות לשבתות בלבד. אני, בגלל חוש קצב טוב וקול רדיופוני למשעי, נבחרתי להיות היבעל תפילה של המניין. בליל שבת, משתדל לנגן ניגוני 'קרליבך' עם ניחוח של גבעת שמואל. בשחרית, בנך החמה, עושה ניגונים של עדות המזרח המרטיטי כל לב. ובשבת במנחה אני מכבד את אחד המבוגרים שיהיה חזן, ובכך אני מוריד מעצמי את הלחץ.

איך זה קשור לשאלה ששאלתם למעלה? אסביר. כזכור לכם, אני אברהם נון, אוהבכם, מתגורר בלב אחת השכונות החרדיות בירושלים, ושכניי כולם, אשכנזים וספרדים כאחד שרים שירי שבת בכל הגוונים, ומשמע אני מושך את ההשראה שלי לחזנות. לא סיימנו. את רוב ההשראה שלי אני מושך משכניי היקרים ממש דלת מולי, הלא הם משפחת נוחרימסקי. משפחה ידועה מאוד, בעלת ייחוס רב, וברוך השם בלי עין הרע שנים עשר בני. בת אחת נולדה למשפחת נוחרימסקי, והיא בשביל כולם הנסיכה של הבית. לשם שינוי ממשפחת נוחרימסקי לא תשמעו מעולם שירים. קידוש, נטילה ושולחן עורך. אז מאיפה ההשראה? חכו.

לאחר שסיימו לאכול, כל משפחת נוחרימסקי מתכנסת בסלון המרווח עם מזרונים, סמיכות והרבה כריות. מאחר שכל אחד מבני המשפחה שוקל בממוצע 129 ק"ג (ובנוסף סיר צ'ולנט שהתאדה באורח פלא) בני המשפחה כולם פשוט נוחרים. אבל ברגע ששנים עשר נוחרים כאחד, התוצאה מרעידה (תרתי משמע). בזמן שהאורות כבים שום דבר לא מזיז להם. הנחירות מגיעות עד לב השמיים ואיך אני קורא להם- התזמורת. לא בטוח שהם מודעים לבעיה, אך אם לאבא ולאמא נוחרימסקי זה לא מפריע, מי אני שאדבר. ניסיתי מספר פעמים לבחון את ראש המשפחה בשחרית האם הוא עייף (שמא

מקצת דיני הכנה משבת לחול

האם מותר לסדר את המיטות בשבת? אישה שאינה יכולה לסבול חוסר סדר האם יש לה היתר לסדר? כיצד דין זה של סידור המיטות בא לידי ביטוי בימינו?

ד. בימנו שהדרך לסדר את המיטה בבוקר - אך כל האמור היה בימינו, שהמטה עמדה כל היום בלי כרים וכסתות והכרים והכסתות היו מונחים באיזה מקום צנוע בבית, רק כשרצו לישן הציעום על המטה על כן אם מציע בשבת ואין בדעתו לישן עליה בשבת הוי הכנה משבת לחול.

אבל בזמננו שהמנהג שהכרים והכסתות מונחים תמיד על המטה ואחרי השינה מסדרים אותם יפה ופורשים מכסה עליהם, פשוט הוא שמותר לעשות כן בשבת ואפילו אין המטה בחדר שנמצא שם ולא יהיה בזיון אם תעמוד בלא הצעה, מ"מ מותר כיון שסידור הכרים והכסתות והצעתן אינו הכנה למוצאי שבת כלל, רק כן הוא הדרך בכל יום ולמה לא יעשה כן גם בשבת ואדרבא זהו כבוד השבת שיהיו הכרים והכסתות מונחים בסדר ולא יגרע מיום חול. [קצות השלחן (ק"ז ט) וכ"פ וכן הוא ע"פ המהרש"ג (ח"א סי' סא) וכ"כ בהל"ב (שב עמי שצא) וכ"כ בפסקי תשובות (שם)]

סידור הבית כדי להרוויח זמן - ומכל הנ"ל נלמד שאסור לעשות בשבת פעולות לצורך ימות החול ולכן אין מדיחין כלים בשבת לצורך ימות החול וכן אין מסדרים את החדר לקראת צאת השבת כדי שיהא מוכן לשבת בו במוצאי שבת ואם שוהה מחדר ונהנה מסידורו בשבת עצמה הרי זה מותר [ארחות שבת עמי תא].

מבואר במשנה (שבת ק"ג. והובא ברמב"ם (כב, ז) ובאחריו) שאסור לסדר את המיטות, משבת למוצאי שבת משום הכנה משבת לחול. אולם אם דעתו לישון לשכב עליהם, ואפילו רק ספק אם יעשה כן מותר. [אחרונים וראה ש"ס"ב (כח פז)]

ובאחרונים הובאו כמה אופנים שניתן להקל:

- א. מטה העומדת בחדר שנמצא שם** במשך השבת או בסלון וכיוצא בזה ויש בזיון שיעמוד כך מותר להציעו משום שבכלל צורך שבת הוא. [מג"א (שב ו) הובא להלכה במ"ב (ט) ובחז"ע (קג בהע) ובילק"י (שב יד) ועוד]
- ב. וכן מטות שנמצאות בחדרים שעובדים דרכם** מדי פעם, אף על פי שאינו שוהה שם. [מחזיק ברכה שם ה"ד באחרונים] אבל אם חדר המטות הוא נפרד ואין דרכם לעבור משם, לא יציעו המטות. [מחזיק ברכה שם ה"ד באחר]
- ג. ישנן נשים איסטיטיטיות** שעושות כן רק בשביל סידור הבית, משום שקשה להן לסבול חוסר סדר ולהן מותר לסדר ובלבד שאינו עושה

כן למנוע טרחה במוצאי שבת וראה בחז"ע (י, קג בהע) בדין הדחת כלים, שהביא דברי המג"א הנ"ל וכתב ללמוד ממנו לענין הדחת כלים. ווהביא שם לשו"ת צ"ח אליעזר בענין הדחת כלים בבית חולים. והשיב להיתרא ע"פ דברי מהרש"ג (א, סא) משום קישוט הבית מותר מותר לסדר. וע"ש במהרש"ג שאיסור מכין הוא דווקא באם כוונת העושה להרוויח הזמן שלא יצטרך לעשות בימי החול, וכן בשולחן שלמה (שכו ה"ד) גם בחז"ע (שם) להדיח כלים למי שקשה לו לסבול אי נקיון או מפני נמלים או שצריך אורח לבוא ויבקר גם את המטבח והוא בוש בכלים המלוכלכים. ע"ש וראה שה"ה בנידון דידן שקשה לה לסבול אי סדר בבית [אף שלא נכנסים לאותו חדר כידוע בגמ' רבות היום].

תושבי גילה מוזמנים:

לשבת שמחה

אבנר קוואס

עם הרב שלי"ם

בס"ד

עודת נשים פתוחה!

בשבת פרשת בחוקותי כ"י אייר (20/5 למנינים)

הרב ידרוש במקומות הבאים:

לפני צאת שבת בשעה 19:00 כד"ק בית הכנסת בית יעקב רח' הבינום 2	בשבת בצהריים 16:00 מנחה ובשעה 16:30 בית הכנסת אוהבי שלום (הכרדים) רח' אפרסמון	בליל שבת בשעה 21:45 בית הכנסת חמזאי רח' אריה בן אליעזר 17	בערב שבת לאחר הקבלת שבת בית הכנסת מקדש שלמה רח' הגלעינית
--	---	---	--

הרוצים לסייע ביום זה פנו: יעקב בן ישי 050-4119309
השיעורים לע"י: משה בן שמחה, שושנה פלורנס שולמית בת רוזה לרפואת: משה בן רחל